

[Carsten Raft.]

haarde og vanskelige økonomiske Vilkaar, hvis man skal følge sit Kald i saa Henseende.

I begge Tilfælde tror jeg ikke, at Resultatet bliver det, man fra socialdemokratisk og kommunistisk Side ønsker: et Officerskorps rekruteret af alle Partier og alle Klasser. Thi den første Kategori, de velhavende, er jo haabløse, de kan være lige saa pæne og fine Mennesker, de være vil, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen betragter dem som haabløse, og de kan aldrig blive værdige Medlemmer af det Officerskorps, det ærede Medlem ønsker dannet. De sidste, ja, det maa til en vis Grad være Idealister med en voldsom Tro paa deres Sag, der er i Stand til at gaa ind under disse økonomiske Vilkaar.

Jeg tager selvfølgelig ligesom den højtærede Forsvarsminister Afstand fra det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Betragtninger og Tankegang, at danske Officerer i en udenrigspolitisk Situation skulde give sig til at ræsonnere over, hvilken Magt de blev sat til at kæmpe imod. Det er en Fornærmelse imod den danske Officersstand, som maa afvises, og jeg er glad for, at den højtærede Forsvarsminister afviste den.

Men selv om jeg ikke ønsker at opdele Officerskorpset politisk, er der jo intet at gøre ved det: Det maa nødvendigvis være saadan, at det eneste Parti, der igennem disse mange Kampaar aktivt og positivt er gaaet ind for Forsvarssagen, selvfølgelig har faaet Sympatien i store Dele af Officerskorpset, og Rekrutteringen maa hidtil være foregaaet — det er muligt, det lykkes at rette det, jeg saa gerne, at det blev rettet — fra Kredse, som man antageligt fra Regeringens Side ikke rent politisk ser paa med Tilid som Bestanddele af dette Officerskorps. Saadan er Vilkaarene, og jeg vil gerne gennemgaa dem nøjere ganske kort.

En Mand, der træder ind i Flaaden som ung Løjtnant, har allerede taget Studentereksamen, han har fem Aars Uddannelse siden da, han har en Uniformsgæld paa flere Tusinde Kroner, og han begynder med en Løn paa 200 Kr. om Maanedes. Til Sammenligning tjener, at den ufaglærte Arbejder i København efter den sidste Lønningsstatistik, hvis han har Arbejde Aaret igennem, er kommet op paa en Løn af 293 Kr. og i den Alder har haft denne Lønning allerede en hel Del Aar. Saa gaar han langsomt i Vejret og naar efterhaanden op paa en Maanedesløn af en 600 Kr., det vil sige, at han naar ikke engang saa højt som en højt betalt Kvalitetsarbejder, som f. Eks. en

Typograf ved en københavnsk Avis. Herligheden varer heller ikke ret længe, for naar han er 52 Aar, ryger han, hvis han er en Gennemsnitsofficer, ned i Pensionsklassen til ganske overordentlig smaa og vanskelige Forhold igen. — Hvis jeg tager en Premierløjtnant af Hæren — hans Rang er maaske forholdsvis lidt større —, begynder han med lidt mere, idet han faar 240 Kr., men altsaa alligevel langt fra det, som den ufaglærte Arbejder paa det Tidspunkt længe har haft; han naar den faglærte Arbejders Gennemsnitsløn efter 12—13 Aars Forløb, hvis han avancerer under normale Forhold — det sker lidt hurtigere for Tiden —, og det sker, naar han avancerer til Kaptajn-løjtnant. Herligheden varer saa en 10—12 Aar, men han naar ikke den højt betalte Kvalitetsarbejders Lønning. Herpaa synker han ned i Pensionklassen, hvis han er en Gennemsnitsofficer, og saa er han igen under urimelig fattige Vilkaar.

Se, det er Svaret paa Spørgsmaalet om Rekrutteringen af Hærens Officerskorps. Det er et ganske tydeligt Svar, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har provokeret frem. Jeg synes, det var godt, at det ærede Medlem Hr. Vanggaard kom med sit Svar, ligesom det har været nødvendigt, at jeg kom med mit. For dem, der gaar ind til denne Gerning, skal der være enten gode økonomiske Vilkaar, som tiltrækker, eller ogsaa en Indstilling, der grunder sig paa Troskab mod Vaabenet og Sagen og Tillid til de Folk, som har hjulpet denne Sag og staaet inde for den gennem Tiderne. Det ærede Medlem har overladt mig denne specificerede Opstilling, hvis Rigtighed jeg ikke har haft Lejlighed til at undersøge, men jeg vil tage den, som den er, for det er uhyre karakteristisk, at næsten en Fjerdedel af alle Officerer, baade Hærens og Flaadens, rekrutteres fra Officersklassen, idet de har Fædre, der selv har været Officerer. Det er Traditionen og Troskaben over for Vaabenet, der gør sig gældende, det er Idealisten, der er villig til at gaa ind under disse vanskelige økonomiske Kaar. Jeg synes, der er Grund til ikke alene at fremhæve dette og give det som Svar paa hele det ærede Medlems Betragtningssmaade, men ogsaa at sige, at vil man have en Folkehær rekruteret fra alle Lag, er man nødt til at give bedre Vilkaar end dem, jeg her har nævnt. Der er ogsaa Grund til at understrege Tilstanden for at give en Karakteristik af de Folk, som i disse vanskelige Aar har staaet i Hærens og Flaadens Officerskorps. Gennem 13 Aar eller i hvert Fald gennem 10 — lad os trække de sidste 3 fra — har det været